

syn i relation til SE-forordningen, men EF-Domstolens praksis må forventes at være restriktiv.

Muligheden for indsigelse er kun udnyttet i forhold til den finansielle sektor, som er særligt omtalt i SE-forordningen. Det vil være en betingelse for at gøre indsigelse gældende, at der er tale om afgørende hensyn til den finansielle sektors funktion og sikkerhed. Det må således antages, at en indsigelse, der kan begrundes i hensynet til betalingssystemets sikkerhed eller kapitalmarkedets funktion, vil kunne anerkendes af EF-domstolen, mens henvisning til generelle nationale og økonomiske interesser ikke vil blive anerkendt. Anvendelsen af indsigelsesretten vil derfor i praksis være begrænset til helt særlige tilfælde.

For så vidt angår flytning af hjemsted, skal indsigelsen fremsættes inden for den frist, der er angivet i SE-forordningens artikel 8, stk. 14, jf. artikel 8, stk. 6, dvs. senest 2 måneder efter at SE-selskabet har offentliggjort sin plan om flytning af hjemsted. For så vidt angår fusion, skal økonomi- og erhvervsministeren fremsætte indsigelsen inden for den frist, der er angivet i SE-forordningens artikel 19, if. artikel 25, stk. 2, dvs. inden Erhvervs- og Selskabsstyrelsen udsteder en attest om, at alle handlinger og formaliteter forud for fusionen er opfyldt.

I stk. 2 foreslås, at økonomi- og erhvervsministerens eventuelle indsigelse efter stk. 1 skal meddeles selskabet senest 2 måneder efter offentliggørelse af plan om flytning eller fusion. Indsigelsen skal offentliggøres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen edb-informationssystem. Indsigelser om fusion omfattet af lov om finansiel virksomhed §§ 226-232 skal dog offentliggøres i Statstidende af Finanstilsynet. Denne bestemmelse skal tilgodese kreditorer og aktionærs berettigede forventning om at være orienteret om flytningsplanernes henholdsvis fusionsplanernes status.

I stk. 3 foreslås, at indsigelsen skal kunne indbringes for retten. Retten til domstolsprøvelse følger af SE-forordningens artikel 8, stk. 14, 3. afsnit, og artikel 19, 2. afsnit. Med bestemmelsen fastsættes en frist på 6 måneder for anlæggelse af en sådan sag.

Til § 20

Den foreslåede bestemmelse svarer til aktieselskabslovens § 159 b, stk. 1 og 2. I stk. 1 foreslås, at afgørelser truffet af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen eller Finanstilsynet i henhold til loven, forskrifter udstedt i medfør af loven eller SE-forordningen kan indbringes for Økonomi- og Erhvervsministeriets Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, jf. dog stk. 2. Herved behandles SE-selskaber på samme måde som aktieselskaber i relation

til klageadgang til Erhvervsankenævnet. Træffer Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afgørelser vedrørende SE-selskaber i relation til aktieselskabslovens regler, finder bestemmelserne i aktieselskabslovens § 159 b anvendelse med de fornødne tilpasninger.

I stk. 2 foreslås, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afgørelser om fastsættelse af frister og afgørelser truffet i henhold til § 15 ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Baggrunden for at afskære administrativ rekurs for afgørelser truffet i henhold til forslaget § 15 er, at ved SE-selskabers oversendelse til skifteretten vil kompetencen overgå hertil. Endvidere bestemmer SE-forordningens artikel 64, stk. 3, at den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, skal give adgang til domstolsprøvelse af alle overtrædelser af kravet i SE-forordningens artikel 7 om sammenfald mellem hovedkontor og det vedtægtsmæssige hjemsted. Denne adgang skal have opsættende virkning for procedurerne i SE-forordningens artikel 64, stk. 1 og 2. Den bevisbedømmelse, der skal foretages i henhold til artikel 64, stk. 1 og 2, sammenholdt med at det alene er domstolsprøvelse, der har opsættende virkning efter SE-forordningen, antages ikke at harmonere med administrativ rekurs. Undtagelsen svarer for så vidt til undtagelsen vedrørende § 118 om tvangsopløsning i aktieselskabslovens § 159 b, stk. 2.

Til § 21

SE-forordningen pålægger medlemsstaterne at sikre en effektiv iværksættelse af forordningen, jf. artikel 68, stk. 1. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med SE-forordningens betragtning nr. 18, hvorefter hver medlemsstat i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne i forordningen skal anvende de sanktioner, der kan pålægges aktieselskaber, som hører under vedkommende medlemsstats lovgivning. SE-forordningen angiver ikke nærmere, hvilke bestemmelser i forordningen der skal sanktioneres med straf.

Efter det almindelige EU-retlige ligebehandlingsprincip og SE-forordningen skal medlemsstaterne anvende de samme sanktioner, som anvendes for nationale aktieselskaber. Medlemsstaterne er forpligtet til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed.

Efter aktieselskabslovens § 160, stk. 1, straffes overtrædelse af lovens forskrifter om indsendelse af anmeldelser, vurderingsberetninger i henhold til § 6 c og meddelelser til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt ef-